

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 13.

HOOFDREDACTEUR: E. J. GRATAMA SZN.
REDACTEURS: B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEL. E. G. F. W. VAES,
G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPEL.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
24 JAN. 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Gedachten en Gedichten.

Van Verre Reizen, II.

De Duivel in Delft, door H. L. Dinger.

Vereenigingsleven.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Zuid-Afrikaansche dichtkunst, door C. S.

Electrotechnische Vereeniging. Excursie.

Feuilleton.

De Spoorstudent, II.

Ingekomen boekwerken.

Technische Hoogeschool.

Begin van colleges en oefeningen.

Uitslag examens.

Oordeel over een antwoord op de prijsvraag, uitgeschreven door de afd. der Scheik. Technologie.

Correspondentie.

Coöperatieve- en Middenstandskeuken.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Bibliotheek „Societeit Phoenix”.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

C. J. A. van Bruggen. Als ge niet dan!

J. A. Simons Mees. Levensstroomingen.

Felicien Champsaur. Le Bandeau.

Paul Lintier. Ma Pièce.

Arthur Schnitzler. Professor Bernhardt.

Josef Cohen. Nederlandsche Sagen en Legendes.

Benedictus de Spinoza. Ethica.

Vertaald door Nico van Suchtelen.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Van verre Reizen.

Een Romantisch Verhaal door WILLEM PERK VAN LITH.

II.

Vreemd ontwaakte ik op den zolder van dien visschershut, op een haastig opgemaakt kermisbed. Het was nog vroeg, de zon was pas op, maar de visschersknappen die het nachtverblijf met mij deelden, waren al weg. Waar mijn begeleidster geslapen had, wist ik niet. Den vorigen avond, in den visschershut aangekomen zijnde, had men mij den weg naar boven gewezen, en toen ik mij, alvorens den ladder op te gaan, omkeerde om haar goeden avond te zeggen, ontdekte ik in eens dat zij er niet meer was.

Maar daar ik te vermoeid was om haar op te zoeken of om behoorlijk na te denken, hield ik het er maar voor dat

zij in een der vele aanwezige bedsteden verdwenen was. Onder het aankleeden dacht ik echter weer aan haar. Waar zou zij zijn?

De kleeren die ik aantrok waren weer die van mijn eigen kleermaker.

In een eenigszins gedrukte stemming begaf ik mij naar beneden. De ontbijttafel stond klaar in het felle licht, vol met van die lekkere dingen die het hart aangenaam plegen te stemmen. De bedsteden waaruit den vorigen dag allerlei nieuwsgierige domme gezichten mij aangegaapt hadden, waren leeg. Zoo kwam ik, met mijn oogen de ronde doend door de kamer, aan het verst afgelegen raam. Ik uitte bijna een kreet van schrik. Want voor dat raam stond, met den rug naar mij toegekeerd, een slanke meisjesfiguur in een keurig tailor-made mantelpak van grijze stof.

Eerst op mijn morgengroet keerde zij zich om. Het was werkelijk de schoone Armida.

„Waar ben je geweest vannacht?” vroeg ik.

Een spottende glimlach beantwoordde deze onkiesche vraag. Maar ik gaf den strijd nog niet op.

„Heb je goed geslapen?” vroeg ik nog eens.

„Wees toch niet zoo onhebbelijk,” klonk het terug op gepiqueerden toon.

Wij zetten ons tegenover elkaar aan de ontbijttafel en ston zwijgend. Ik bejverde mij haar boter, kaas, enz. op tijd aan te reiken, maar vergat mijzelf niet. En dat was maar goed ook, want wij hadden een zware tocht voor den boeg, zooals zij mij na lange stilte verklaarde.

„Waar gaan wij heen?” vroeg ik.

„Naar de hoofdstad, wij zullen vandaag in aansluiting met het visschersbedrijf het leven in de wijken der armen gaan bekijken.”

Dit alles leek mij buitengewoon interessant, maar ik verbeeldde mij dat ik van tijd tot tijd meer op haar dan op de arme visschers zou letten.

Zij had spoedig gedaan met eten, maar ik had onmensche-like, onconventioneele honger, en at alles op wat er over was. In het begin had zij dit met eenigszins verwonderde blikken aangezien, maar bij de laatste serie boterammen draaide zij mij met een gevoel van afkeer den rug toe.

„Ach, arme zeedochter” trachtte ik, na gedaan te hebben, spottend in het midden te brengen, „arme zeedochter, welk een noodlot, om met zulk een laag bij den grondsch wezen zulk een verre reis te moeten maken.”

Ineens zag ik twee flinkerende oogen op mij gevestigd en hoorde het geluid van een klein nijdig voetje dat op de grond stampte.

„Ja!” klonk het bevend, „zij hebben het mij ook wel afgeraden, maar ik wou het met alle geweld doorzetten, en nu . . .”

Ja nu zit je d'r aan vast, verklaarde ik op nuchteren en zakelijken toon, ondertusschen niet weinig blij over den hak die ik daar dat lid van de ons mannen vijandelijke sexe gezet had.

Zoo zijn de mannen nu. In elke vrouw zien zij, behalve een prooi, ook een vijandin, en om haar een steek onder water te geven op haar karakter of dat van haar geslacht is hun des te aangenaamer naar dat zij meer voor haar voelen.

Maar ik had spoedig berouw over mijn uitval, de waterlanders bleven niet uit. En dat is wel de armzaligste positie waarin een man kan verkeerem, vooral als hij met de vrouw in kwestie nu niet zoo nauw in betrekking staat. Hoe zou ik haar nu uit de put helpen? Het maakte mij radeloos. Het liefst had ik mijn armen maar om haar hals geslagen, maar dat ging hier nu niet.

In deze pijnlijke positie hield ik het twee minuten uit; toen waagde ik een stap in haar richting. Daar doorvoer haar ineens iets als een schok, een tijgerin gelijk, richtte zij zich op en wou mij met een stroom van verwijten over-

stelpen, toen, bij het eerste woord reeds, zij weer in een nieuwe huilbui uitbarstte.

Ik liep de deur uit en gooide die met een smak achter mij dicht. Wat was het lekker frisch buiten!

Vol van vroolijke gedachten en plezierige invallen maakte de dichter nu een wandelingetje, tot hij, bij een rotsachtige kust aangeland, zich ineens bedacht dichter te zijn. Op zoo'n stuk rots, met mos bedekt, zich nedervlijend, zijn oogen op de zilte zee vestigend, zocht hij, als een waar dilettant in het vak, naar gedachten.

Wat hier en ginter, vloekte het in hem, mot ik dan nog zoeken! Ben ik dan niet een groot dichter, getuige mijn uitverkoren zijn door haar, die.... ach die thans — hier nam een smartelijk gevoel de overhand — die thans, helaas.... en ach.... — zijn gedachtengang werd door snikken en zuchten afgebroken — die thans om mij weent. En hoe onverdiend! Mijn lot moest het zijn, dat thans haar is toebedeeld. neerliggend op den harden vloer, de haren verwilderd, de tanden om een stoelpoot geklemd, de nagels in het harde hout van de zitting, ja, mijn lot moest het zijn, in die ongemakkelijke houding te weeklagen en te weenen! Want mijn, ja mijn is de slechte daad, de misdaad, die haar overtuigend bewees dat zij den rechten niet voor had, daar op het strand van Scheveningen.

Den rechte niet voorhad.... Hoe martelt mij deze gedachte! Wie zou het anders kunnen zijn, wie anders op dit waereldrond dien zij ooit waardig zou gekeurd hebben met haar te gaan, om te bezoeken de krotten en paleizen der menschenwereld?

Zou zij Kloos bedoeld hebben? Maar die was al zoo oud.... En zoo bekend. Ook Adama van Scheltema en Herman Gorter niet, en ook niet een van die andere jongeren.... Maar hoe licht kon zij zich vergist hebben, hoeveel dichters loopen er niet rond tusschen die zes millioen Hollanders!

Dus.... een ander? Een ander had zij met haar willen laten gaan? Ik geloofde het niet, kon het niet gelooven, maar hoe meer ik er over nadacht, des te waarschijnlijker leek het mij. En nu, ach.... nu was het 's dichters beurt om te weenen, bittere tranen, die langs de krijtwitte wangen der rotsen neerbiggelden....

Het hart, verlucht door grooten tranenvloed
Zocht rustiger gedachten en de ziel
Die stijgt bij 't sneller stroomen van het bloed
Wiekt op uit 't rotsland waar het lichaam viel.
Een heilig weten straalt als lamp door 't woud
Als duisternisse daarop is gedaald;
Dat, luisterrijker dan het schittrends goud
Een ding ter wereld nimmer, nimmer faalt,
De liefde! — Zoo gij ziet geëerd publiek
Dit 's anders niet dan stuiversromantiek!
En na dat wel grootsch opgezet gedicht
Heeft dit voorwaar een ieder zeer ontsticht.
Nurks zegt het, vraagt ge hem: „Waar moet dat heen?”
„Via de Nieuwe Gids naar Prikkebeen.”

'k Stond op, verliet de zee in droef gepeins,
En keerde tot Armida met een grijns.

(Wordt vervolgd).

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

II.

Adolphe richtte zich moeizaam en met languissant gebaar op uit zijn zachte peluws. Zoo was er gisteren dan weer een Haagsche réunie geweest van zijn vriendenclubje en daarbij was het natuurlijk wat laat geworden. Ach wat een obsessie, die warme bedden! Hoë zwaar viel het den jongen man om op te staan!

Maar waarom ook? Waar was het personeel anders voor?

Hij schelde. Truitje — foei, welk een naam! Adolphe pleegde haar altijd met „meisje” te versieren — een klein kittig ding van even 16 jaar in een voor Delft schoon schort gekleed en met een soort mutsje op, dat zij droeg op verzoek van Adolphe, die het van de kamenier van zijn zuster had afgekeken, Truitje klopte aan de deur van den slaapkamer.

„Binnen komen”, zuchtte het uit het zachte lit-jumeau.

Truitje kwam binnen; zij vond het in het geheel niet zonderling zoo op mijnheer's kamer te moeten komen, zij was veel rare dingen van hem gewoon.

„Meisje”, begon de student, „de hoeveelste is het vandaag?”

In 't grijsstille, Haagsch deftige zaaltje „Verkade” is de première gegeven van 't stuk, dat door zijn titel heel wat Delftenaren voor de eerste opvoering lokte. Men fluisterde over 't blootleggen van Delftsche toestanden, er kwamen Proffen in voor, Proffen!! en men zag reeds onze meest geachte en geliefde docenten op de planken. In namaak natuurlijk, want 't is per slot een klein kunstje voor een paar uur professor te zijn. Anderen riepen weer dat er geen bal van aan was, dat 't 't orakel v d Mijnbouwstraat was, die echter door een luidruchtig stilzwijgen de belangstelling nog meer prikkelde. Ook ik ben toen naar 't theater Verkade getogen en dit keer in evening dress daar we daar gingen zitten om alles vooral goed te horen.

Toen 't slapsaaije strijkje had uitgeneuried, donkerde de zaal en de gordijnen weken uiteen, en tegelijkertijd is toen mijn kwelling begonnen. Ik ben echter blijven zitten tot 't eind toe zelfs, gelukkig maar, want op 't laatst brak er even een zonnetje door, al was 't helaas maar een flitsch waterig zonnetje, die 't geheel slechts in een bleek valsch licht kon zetten. En toen ik, nadat de menschen heel veel geklapt hadden in een warrelende lauhte van parfums-tochtjes, mijn jas zacht, voelde ik, dat er een traan koud-kriebelend over mijn wang liep, die zich toen als een dof-witte lange streep vlak in mijn hard glanzend overhemd zoog. Toen ben ik gaan denken: waarom huil ik....

't Was niet, omdat ik de leuk lachende joviale kop, boven 't lage boordje, voor een zwart bord met wiskunde formules gemist had, of daar ik de grijze-ietwat-stijlharige-groningsch-sprekende-geleerde niet voor 't voetlicht had zien verschijnen of omdat ik, als de auteur misschien wat heel brutaal was geweest, de twee professoren niet over 't tooneel heb zien huppelen, neen, neen, daarom huilde ik niet want mijn verwachtingen hadden zich niet in die richting gespannen. Neen ik huilde omdat ik een onderdeel was geweest van een volle zaal, die door langdurig klappen hulde bracht aan zoo'n stuk.

Maar toch, toen ik daarna in de Atlantie, onder 't doezelend bleek licht zat, turend naar de matte traanvlek op mijn bobbelend overhemd, en Palle's muziek de geheele kleine intieme luxe ruimte vulde als met een ijle zacht deinende vloeistof die hier en daar plots even gestoord werd in zijn zacht stuwende vloeing, door 't hel-op-klinken van de lach van een mooie vrouw, toen langzaam begreep ik dat zoo'n stuk, zoo'n tooneelstuk dat geen tooneelstuk is, natuurlijk opgang zal maken bij die menschen uit Palle's omgeving. Toen begreep ik tenminste dat 't Haagsche publiek met een „Duivel in Delft” bevredigd zou worden. Want 't is dan toch ook wel heel leuk zoo'n scène in 't atelier; 't poppetje Annie v. Ees met 'r mooie ranke beentjes in strak zijden kousen, onder 't toiletje uit, dat tot haar knieën reikte. Ze was toch snoezig op 't houten voetstukje zoo echt lief onnozel met 'r blote armpjes waar ze geen weg mee wist. En dan onze Else, onze lieve kleine coquette Else, als de zoete Linde, met echte bloote voetjes Trouwens die scène uit 't laatste bedrijf, ik bedoel 't gesprek van Linde met den Duivel is 't beste uit 't stuk mijns inziens. Ik wil dan ook niet verkondigen, dat er niets goeds ge-

„De zestiende November, mijnheer”.

„Dan wordt het tijd dat de kachel eens aangaat. Of is hij al aan?”

„Nog niet mijnheer”.

„Aanmaken En ontbijt hier brengen. Eitjes vier minuten. En de ochtendkrant en verdere correspondentie wil ik ook hebben. Kan de kachel hier in deze kamer ook aan? Goed zoo. Enne..... hoe laat is het?”

„Kwartier voor elf.”

„Dat is nog heel vroeg. Breng mij ook papier en pen op bed. Ik wil brieven schrijven.”

De orders werden stipt uitgevoerd. De heer Adolphe was vandaag in een buitengewoon goede stemming, als altijd na een Haagsch avondje.

Wat hadden ze een plezier gehad gisteren. Zoo een tijdje gezeten in die gezellige kijkgelegenheid in de Wagenstraat, laat eens zien hoe heette het ook weer?..... Welwillend in zijn goede stemming, na dat keurige dinertje in Central, door Gerard aan zijn vrienden aangeboden..... goede vent die Gerard..... en keurige plaatsen daar bij die revue — beste vent die Gerard, had overal voor gezorgd — maar toen waren die whiskey's in de pauze hem slecht gekomen. Vulgair goed, die whiskey tegenwoordig en die sigaretten van Gerard — uitstekende kèrel, Gerard — maar die sigaretten, — nee die waren toch ook gemeen geweest! En enfin, dat, en de Petit Bourgogne — mocht hij wel, een eenvoudig glas

zegt is dien avond, neen, de S. W. kringen zouden zeggen „er waren toch heel goede dingen in”,*) en die trokken dan ook als fonkelende steentjes de aandacht, maar als ik enkele van die fonkelende steentjes heb bijeengegaard mag ik de menschen nog niet wijsmaken, dat ik de maatschappij een dienst heb bewezen, daar ik een diamantmijn heb ontdekt, evenmin mag Jan Kalf zeggen dat hij de literatuur een tooneelstuk heeft rijker gemaakt. En ik moet dan ook eerlijk zeggen, al kan ik natuurlijk mijn eene opinie niet als de juiste beschouwen, dat ik niet begrijpen kan, dat er bladen zijn geweest, zelfs de Rotterdammer met de Meester, die, al is 't dan ook met op- en aanmerkingen, zoo'n stuk gunstig beoordeelen. Ja ik weet wel, 't wordt goed gespeeld, hoewel ik enkele van de Hofsteden in andere rollen beter gezien heb, en er zijn aardige en werkelijk geestige momenten in, maar een tooneelstuk moet een tooneelstuk zijn al is 't dan ook een fusiolege. Hoe ongelukkig houderig is 't eerste bedrijf met 't naïeve voordrachtje op 't tooneel, en als dan nadat de gasten vertrokken zijn 't even intiem bijeen zijn van gastvrouw en gastheer gestoord is door den Duivelsprofessor, en deze laatste eindelijk door den heer des huizes wordt uitgelaten dan voel je al een tijd van te voren als Annie v. Ees naar voren komt, nu zegt ze nog wat en dan valt 't gordijn. Ook 't feit dat de regisseur aan 't stuk is gaan tornen en een kleine scène heeft toegevoegd, naar ik hoor, pleit toch niet voor 't geheel.

Maar enfin 't zal aan mij liggen, want haast iedereen vindt 't mooi; toch word ik steeds nog een beetje kriezelig als ik er aan denk, en vooral 't idee dat ik daar juist 4 gulden voor moest uitgeven, dan had ik met dat geld de thesaurier nog liever een genoeg gedaan en er was misschien een contant verteeder minder geweest.

Een ding wilde ik echter nog zeggen, Jan Kalf is een menschenkenner, hij kent 't tegenwoordige publiek, en van die kennis heeft hij een goed gebruik weten te maken. Ik vind Jan Kalf een verduiveld slimme Duivel in Delft.

H. L. DINGER.

*) We worden geciteerd!

RED.

VEREENIGINGSLEVEN.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Studenten-Afdeeling, Delft.

LEZING op Donderdag 31 Januari, 's avonds te 7.⁰⁰ in de Bibliotheek der T. H., (ingang Verversdijk).

Spreker: de heer E. C. Pieraar.

Onderwerp: Zuid-Afrikaansche dichtkunst.

De 1e schrijver,

Oude Kerkstraat 10.

F. M. C. BERKHOUT.

petit, zoo voor een enkel keertje — en..... apropos die jonge dame van zijn kennis die achter hem zat — wat was dat nu toch gênant! Hoe was 't mogelijk dat die ouders hun dochter naar zoo'n gelegenheid toe stuurden?

Ze waren weggelopen toen er een scène kwam met ladders en sjouwers. Dat was te bar! — American Bar als altijd dragelijk — House of Lords — pas geopend, viel tegen — Atlantic Bar was altijd het eind. Het was een formeele ruzie geworden in de Atlantic Bar met die goudbekettingde heer. Ze hadden de schakels zitten te tellen en ontdekten dat er juist voor ieder een was. Toen waren ze der aan gaan trekken en plukken en zoo en toen was er geslagen; enfin, na een lange voetreis door allerlei menschen en palen heen waren zij in een soort tram gekomen. Eerst moesten zij er uit, maar na een goed toegepast fooiensysteem — tenminste dat beweerde Gerard, de kale bliksem — overigens beste vent, zeg, die Gerard — na een goed toegepast systeem, hoe die 't em gelapt had mocht Joost weten, maar die zat niet in hun club, na een goed systeem was hij thuis gekomen, rare stad dat Delft, en vuil ook. Ze hadden hem uitgekled en op bed gelegd, dat was tenminste een manier van optreden.....

Opstaan! — Welnee, nog een eitje laten komen en de correspondentie bezien. Uit den Haag?

Haha! dat zal een ander den Haag zijn dan dat van gisteren!

Zuid-Afrikaansche dichtkunst.

Op 31 Januari zal de heer E. C. Pieraar voor het A. N. V. spreken over: „Afrikaansche dichtkunst.

De heer Pieraar is geboren Transvaler. Hij trok onder de eersten mee te velde tegen Engeland, doch werd helaas reeds in 1900 te Paardeberg met Cronjé gevangen genomen. Meer dan 2 jaar bracht hij door op St. Helena, waar zijn hartstocht voor de studie ontwaakte.

Na den oorlog in het vaderland teruggekeerd, voltóide hij onder veel tegenheden voorloopig zijn studie en was toen zes jaar bij het onderwijs werkzaam, de laatste 3 daarvan als leeraar in Nederlandsch op het Victoria Kollege te Stellenbosch.

Toen deed zich de gelegenheid voor tot verwezenlijking van een lang gekoesterden wensch. Hij was de eerste die in aanmerking kwam voor de Hertzog-beurs, van Nederlandsche zijde ingesteld.

En zoo toog hij in begin 1915, als Hertzog — dan in dubbelen zin, met vrouw en kinderen naar Amsterdam, waar hij slaagde voor kandidaat in de Nederlandsche taal- en letterkunde. Daarna ging hij naar Utrecht, waar hij 't volgend jaar hoopt te promoveeren op een Afrikaansch proefschrift.

De heer Pieraar is een warm voorvechter van de Afrikaansche taal.

Men weet dat deze nog voor zeer korten tijd in Zuid-Afrika geen officieele erkenning had gevonden. De opbloei van den nationalen geest heeft echter in de laatste jaren ook hier zijn uitwerking doen gevoelen.

Er is een algemeen geldige spelling ingevoerd. Hoe krachtig sedert de invloed der Afrikaansche taal zich uitbreidt moge worden aangevoond met eenige feiten, die de voorzitter der Nederl. Z. Afrikaansche vereeniging in Mei 1917 noemde.

De volksonderwijzer in Z. A. moet thans kennis hebben van het Afrikaansch.

De synode van de N. G. kerk in den Oranje Vrijstaat en die van N. H. of Ger. kerk in Transvaal hebben het aanvaard als kanseltaal; de nationalistische partijen erkennen het als officieele taal, universiteits-examens kunnen in het Afrikaansch worden afgelegd; Afrikaansche dames, — de vertegenwoordigsters der mode! — schrijven romans in het Afrikaansch.

De verbreiding der Afrikaansche bladen en tijdschriften neemt een geweldige vlucht.

Dit alles spreekt tot ons van een ontzaglijke herleving van het Afrikaansche volk.

Wij kunnen als Nederlanders betreuren dat het niet onze taal officieel tot de zijne heeft gemaakt, verwijten mogen wij het niets. De verslapping van de belangstelling in ons land voor de verre landen aan de Kaap, ze zijn dan voortgesproten uit de meening, dat het Transvaalsche volk was gestorven, heeft noodzakelijkerwijs deze verwijdering in de hand gewerkt.

Ginds staat een broedervolk, alleen tegenover de Britsche overmacht. Zijn stem vindt in ons land sedert den vrede van Vereeniging in 1902 amper gehoor. Is het wonder dat voornamelijk in zich zelf z'n kracht zoekt.

Niet alleen echter hebben wij niets te verwijten, wij

Het was een brief van een mevrouw waar hij eens een bezoek had gebracht. Wat wilde die van hem? Aha, een uitnodiging maar doen hé, die dochters — nu ja, niet aller eerste klas — maar altijd iets, aannemen maar. En van de ouwe. Of hij er wel van kwam? Met dat bescheiden maandgeld?

Haha! die was goed, of hij er wel van kwam? Direct terugschrijven dat het leven hier zoo duur was en dat er wel wat bij mocht. Dat er een erg dringende schuldeischer voor de deur stond, een boekhandelaar, al die boeken die je moest koopen om op de hoogte te blijven van je studie. Dat zou hem een stevige postwissel bezorgen. En dan een fuifje weggeven aan zijn vrienden — meteen met Gerard afgedaan — patente kerel, Gerard, maar 't moest niet te lang duren.

Die ouwe werd toch wat patserig met zijn O.W. Als hij het maar niet liet merken aan zijn vrienden, dan was 't al lang weer goed.

Wat nog, een brief met 3 cent erop. Uit Delft dus. Maar dat was een meisjeshand! Adolphe keek vergenoegd om zich heen en pervers genoot hij het even uitstellen van het lezen. Toen scheurde hij den brief open. Maar nauwelijks had hij gelezen, of de resten van zijn ontbijt, zijn krant en zijn pen en papier ter zijde werpend, sprong hij het bed uit, kleepte zich zonder voorbehoud aan en negligeerde zelfs belangrijkste onderdeelen als cravate en sokken. Toen trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en snelde de straat in.

(Wordt vervolgd).

moeten den loop van zaken toejuichen. Slechts het Afrikaansch zal voorloopig in staat zijn den strijd tegen het Engelsch te bestaan.

En bovendien: als vrijheidslievend volk kunnen wij ons verheugen in de veroveringen die de gedachte der vrijheid maakt, waar dat ter wereld ook zij — zeer zeker waar 't geldt een land dat ons zoo na staat.

Iets anders is het dat wij in de toekomst alle verwijdering moeten willen overwinnen. De toenadering tot het Zuid-Afrikaansche volk is voor onze nationale toekomst van het grootste gewicht, wij moeten alles doen em deze te bevorderen.

Daarbij hebben wij wel in 't bizonder onze belangstelling te wijden aan wat in het Afrikaansche volk geestelijk leeft, aan zijn jonge letterkunde. Hierin maken wij kennis met de strijdende, worstelende ziel van een jong volk, met zijn bewondering voor de Afrikaansche natuur en zijn zin voor eenvoud.

De heer Pieraar zal ons een blik doen slaan in de voortbrengselen der nieuwe Zuid Afrikaansche dichtkunst.

Hier zij nog verwezen naar de verzameling door hem

bijeengebracht: „Dichters uit Zuid-Afrika”, verschenen in 1917 bij H. J. de Bussy te Amsterdam.

Delft, 21 1 '18.

C. S.

Electrotechnische Vereeniging.

EXCURSIE op Woensdag 6 Maart 1918 naar de Nederlandsche Jaarbeurs te Utrecht.

Bij deelname wordt men verzocht dit den secretaris schriftelijk te berichten, of op de daarvoor bestemde lijst in het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium te teekenen vóór Vrijdag 25 Januari a.s. 5 uur, met het oog op het verkrijgen van kostelooze toegangsbewijzen.

Kanaalweg 2B, Delft.

De Secretaris,
R. SYBRANDY.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Cursus Geodesie, Kl. Vierkanten enz.

Jhr. W. DE BOSCH KEMPER is voornemens, bij genoegzame deelname, te beginnen met Woensdag 6 Februari, weder een BEKNOPTEN CURSUS te houden in GEODESIE, KLEINSTE VIERKANTEN, LANDMETEN enz.

Prijzen resp. f 12,50, f 15,— en f 10,— (zonder instrumenten). Gelieve zich spoedig schriftelijk aan te melden EMMASTRAAT 40, RIJSWIJK.

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCTs

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.

VOORSTRAAT 77, DELFT.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr. DELFT

JAN VAN ROSSEM JONGE VERZEN

INGENAAID f 1,35 GEBONDEN f 2,10

OMSCHRIJVING OF AANBEVELING IS VOOR DIT BOEK
OVERBODIG, DAAR ELK STUDENT HEM GEKEND HEEFT

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RUTER.

Voor het

: Omlijsten van :

Corpsdiploma's

met rood linnen rand
of rood houten lijst

beveelt zich aan de

Technische Boekhandel en

Drukkerij J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33—35,

:: DELFT. ::

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 24 JANUARI 1918. No. 13.

INGEKOMEN BOEKWERKEN.

Een werkje van de „Vereeniging tot instandhouding van de Stichting „Internationale School voor Wijsbegeerte te Amersfoort.”

De Internationale School voor Wijsbegeerte is wel onder studenten bekend, maar vrijwel alleen van naam.

Alleen bepaalde kringen onder hen bezoeken de school of weten van haar bedoelingen. In dit werkje (dat op aanvraag bij den Secretaris der stichting, Prins Marielaan 2, Amersfoort verkrijgbaar is) wordt doel en werking van de school nader uiteengezet.

Het doel is de levensinhoud te verdiepen, dus niet om wijsbegeerte als een nieuw vak te onderwijzen, maar om leiding te geven bij het denken.

In lager-, middelbaar en hooger onderwijs wordt te veel geheugenwerk geveerd, zoodat meest slechts en oppervlakkige feitenkennis verkregen wordt. Vooral hier in Delft moet dit velen, die niet alleen ten doel hebben binnen vijf jaar een baantje te hebben, zeer hinderen. Wij leeren wel wat de ingenieur weten moet, nergens wordt er over gesproken wat hij zijn moet. De samenhang tusschen de vakken is zoek. Wij zijn verwonderd wanneer wij in natuurkunde of mechanica de geleerde wiskunde zien gebruiken. Wij hadden eigenlijk nooit vermoed welk gebruik er van gemaakt kan worden en er misschien met de wijsgeerige verzuchting: „Is alle weten niet schoon?”, examen in gedaan. Hier zou misschien wel wat aan te doen zijn, maar toch zal het onderwijs in Delft moeten blijven: vakonderwijs. De omvang der studie is hiervan oorzaak. Daarnaast of daarbuiten zal dan die leering gegeven moeten worden die den studeerende van encyclopedie tot wetenschappelijk mensch maken moet.

In een, in dit werkje opgenomen, rede van Prof. Dr. E. Cohen uit Utrecht, stelt deze een philosophische propaedeuse als noodzakelijk voor alle faculteiten, ofschoon hij onder „de faculteiten” wel niet de Delftsche studie gedacht zal hebben, zou hij deze, wanneer hij ook tot Delftsche Studenten gesproken had, er zeker bij genoemd hebben. Vooral voor ons is een blik achter het scherm, dat zoo angstvallig neergehouden wordt, zeker noodzakelijk.

In het eenvoudige, frissche, rustige gebouw door de Bazil op de wijde Amersfoortsche heide gezet, zal de school, die als eenige inrichting waar de wijsbegeerte, niet als studievak, maar als middel tot levenswijsheid beoefend wordt, haar cursussen voortzetten. Haar zomercursussen uitbreidend over een grooter deel van het jaar zal de school gelegenheid geven om, vóór men zijn gewone studie aanvangt, grondslagen te leggen voor een breder kijk op studie en leven. Hieraan zullen alleen bevoorrechten een jaar kunnen geven, maar de kortere leergangen liggen binnen ieders bereik. Door het volgen der cursussen en door het steunen van de vereeniging, die dit werkje uitgeeft, zal men dit voor ons zoo allerbelangrijkste werk vooruit kunnen helpen.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

De hoogleeraar Aalberse zal op Vrijdag 1 Februari a.s. zijn colleges aanvangen over:

Handelsrecht (9 uur, Hoofdgebouw, 4).

Mijnrecht (10 uur, zaal 40)

Arbeids- en Fabriekswetgeving. Bijzondere onderwerpen (1 uur, Verversdijk, N),

en op Zaterdag 2 Februari a.s. over:

Theoretische Economie (9 uur, Hoofdgebouw, 4)

Arbeids- en Fabriekswetgeving, algemeen college (11 uur, Verversdijk, L).

Practische Economie (1 uur, Hoofdgebouw, 4).

De hoogleeraar N. C. Kist, c.i. is verhinderd op Vrijdag 25 en Maandag 28 Januari 1918 College te geven, wegens het afnemen van examens.

Prof. Kist zal zijn colleges hervatten op Dinsdag 29 Januari 1918.

De heer Dr. J. Versluys, m.i. bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 16 Januari 1917 No. 7 afd. O. toegelaten als privaatsdocent in de afdeeling der Mijnbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft tot het geven van onderwijs in de hydrologie, zal zijne voordrachten aanvangen met het geven van een openbare les op Maandag 28 Januari a.s., ten 3 ure in het Gebouw voor Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool.

Candidaats-Examen 1918.

Geslaagd voor het Candidaats-Examen voor:

Scheikundig-Ingenieur.

H. H. Buss.	J. J. Rinkes.
J. Coops, (met lof).	Mej. C. E. Rouffaer.
C. N. van Dis.	J. H. Vermeulen.
F. P. P. van Groningen.	Th. Wemmers.
Ph. J. de Kadet.	E. L. Wermuth.
H. L. Matthijssen.	C. J. de Wolff.
Th. P. L. Petit.	

Geslaagd voor het Candidaats-Examen voor:

Mijn-Ingenieur.

Be Tiat Tjong.	C. ter Haar.
W. C. Benschop Koolhoven.	P. M. Matthijssen.
W. F. C. Engelbert van	G. Pott.
Bevervoorde, (met lof).	M. P. E. H. Thywissen.

Ingenieurs Examens 1918.

Geslaagd voor het Ingenieurs-Examen voor:

Scheikundig Ingenieur.

Chr. J. C. Aarts.	Mej. J. C. Koopman.
Mej. W. M. Deerns.	H. W. Mauser Jr.
Mej. E. Driessen.	G. M. Mulder.
Ch. E. Driessen.	Mej. M. M. J. Posthumus.
F. H. Esser.	J. H. W. Rost van Tonningen.
J. G. J. H. Ex.	A. F. Rijken.
J. van Giffen.	E. J. G. Schermerhorn.
G. Goertsch (met lof).	E. H. Schippers.
Mej. H. W. de Groot.	J. F. Schippers.
W. Hoogendijk Jr.	J. F. Straatman (met lof).
J. W. Kessler.	Mej. J. Weisfelt.
Mej. G. C. Krayenhoff v. d. Leur.	

Geslaagd voor het Ingenieurs-Examen voor:

Mijningenieur.

A. C. D. Bothé.	A. van Hoek.
A. Cosijn.	E. B. van der Marck.
G. H. Edixhoven.	O. Z. van Sandick.
G. J. Geursen.	J. H. W. Schäfer.
C. F. A. de Groot.	A. A. G. Schieferdecker.
A. Harting.	J. C. L. J. Seelig (met lof).

Oordeel over een antwoord op de prijsvraag, in Juni 1915 uitgeschreven in de Afdeeling der scheikundige Technologie, waarvan de termijn van beantwoording is verlengd tot 1 September 1917.

De vraag luidde als volgt:

Men verlangt de nauwkeurige beschrijving van een voor de praktijk bruikbare methode voor het conserveeren van uit de zee afkomstige voedingsmiddelen van dierlijken oorsprong, in het bijzonder van garnalen, welke daardoor geschikt moeten worden gemaakt voor het vervoer naar warme landen.

De beschrijving moet tevens omvatten beschouwingen en afbeeldingen van de voornaamste microben, die bij onvoldoende uitgevoerde conserveering tot bederf aanleiding geven.

Deze prijsvraag is reeds in Juni 1915 uitgeschreven. Het daarop ingekomen antwoord werd onvoldoende voor bekroning geoordeeld, maar gaf aanleiding tot verlenging van den beantwoordingstermijn om den schrijver in de gelegenheid te stellen zijne methode door meerdere proefnemingen te verbeteren.

Het thans onder het motto „Nutrisco et extinguo” ingezonden antwoord is blijkbaar van denzelfden schrijver als ten vorige jare, want een groot deel is in dezelfde woorden opgesteld.

Ofschoon de schrijver zijne methode van conserveeren niet onbelangrijk heeft gewijzigd, is niet gebleken, dat hij tot een goed resultaat is kunnen komen.

De door hem op verzoek ingezonden monsters waren naar het eenparig oordeel van eene commissie uit de Afdeeling geheel onvoldoende, zoowel wat uiterlijk, als wat geur en smaak betreft.

Op grond daarvan is de Afdeeling van oordeel, dat het ingezonden antwoord niet voor bekroning in aanmerking kan komen.

Op de door de Afdeeling der Mijnbouwkunde in Juni 1916 gestelde vraag is geen antwoord ingekomen.

De Senaat der Technische Hoogeschool,
DIJXHOORN, *Rector-Magnificus*.
L. H. SIERTSEMA, *Secretaris*.

DELFT, Januari 1918.

CORRESPONDENTIE.

Lk. Uw verzen zijn niet geschikt voor opname.

Aan een mede-oud-redacteur, p. a. den heer W. Badon Ghijben. Onze welgemeende erkentelijkheid.

J. S. Uw stuk leek ons tot onzen spijt niet geschikt.

RED.

Coöperatieve- en Middenstandskeuken.

Voor de studentenwereld is het zeker wel van belang, dat de sinds maandenlang in voorbereiding zijnde Coöperatieve Keuken nu geopend is. Voorloopig worden er alleen zoogenaamde middenstandsporties uitgereikt, die 30 cent per Liter kosten, bezorgloon en bushuur inbegrepen. Men ontvangt dan een stampot of soep van voldoende voedingswaarde om er het middagmaal mee te doen.

Half Februari zal de eigenlijke Coöperatieve Keuken in werking komen, die groenten, vleesch (1 ons), aardappelen plus soep of een toespijs levert voor ongeveer 65 cent per portie.

Er komen nu reeds dagelijks studenten als lid bij, doch voor degenen, die nog niet op de hoogte waren van de oprichting der beide keukens, kan bovenstaande dienen.

Alle verdere inlichtingen aan het gebouw der Coöperatieve Keuken, Oosteinde 111.

VERHUISD van Parallelweg No. 10 naar
OUDE DELFT 93,
N. VAN DEN BERGE,
Pedel Technische Hoogeschool
(met ingang van 23 JANUARI 1918).

HOTEL „CENTRAL”.

CAFE-RESTAURANT EERSTE RANG.

WIJNHAVEN 6-7.

OUDE DELFT 92.

AFZONDERLIJKE BILJARTZAAL.

AUTO- EN RIJWIEL-GARAGE aan de achterzijde der zaak, OUDE DELFT 92. Tevens ingang.

ZALEN VOOR VERGADERINGEN, DÉJEUNERS, DINERS EN SOUPERS.

OOK DINERS BIJ ABONNEMENT. :: AVONDSHOTELS.
